Журавель сватає чаплю

ЖУРАВЕЛЬ СВАТАЄ ЧАПЛЮ

Жили собі на болоті журавель і чапля. Скучно було журавлю самому жити, а не стало йому пари, щоб оженився з журавлихою, пішов до чаплі посватати її. А вона його зганьбила, як прийшов.

— В тебе одіж коротка, ноги дуже довгі, годувати мене не будеш, іди геть, довгошиїй!

І журавель пішов зі встидом до свого дому. По тім сватанню розгадалася чапля.

— Скучно мені буде самій жити. Ось піду я та посватаюся з журавлем.— І приходить і перепрошує журавля:

— Візьми мене за жінку. А він їй відповідає:

— Іди геть, ти недорослого роду та недоброго. Було іти тоді, як я тебе сватав, а тепер: за двері!

І пішла чапля з плачем і зі встидом до свого дому. А потім розгадав собі журавель:

— Шкода, що не взяв чаплю за жінку. Піду ще раз. І приходить до неї і перепрошує її:

— Чапле, піди за мене заміж. А чапля йому відповіла:

— Геть з моєї хати! Було мене тоді брати, як я приходила до твоєї хати!

І так вопи до нинішнього дня ходять і сватають себе, але не можуть поженитися.